

Ποίμνιο, ποιμένες και...«ιερά» ποιμνιοστάσια

Δέον και ιδεώδες είναι να γνωρίζουν οι άνθρωποι τι πιστεύουν, γιατί τότε είναι νοήμονες και ως νοήμονες και ευφυείς λειτουργούν και αναπτύσσουν πολιτεία νοημόνων και ευφύων. Όσο περισσότερο γνωρίζουν, τόσο περισσότερο αναπτυγμένη είναι η κοινωνία. Η αμάθεια γεννάει πνευματική φτώχεια, καθυστέρηση και

υποβίβαση του ανθρώπου. Πάνω στην αμάθεια στηρίζεται ο σχηματισμός ποιμνίων. Γνώρισμα λοιπόν των ποιμνίων είναι η αμάθεια, η έλλειψη λογικής, η έλλειψη ευφυΐας και η κυριαρχία του ασυνειδήτου, του άμορφου συναισθήματος και η καταρράκωση της προσωπικότητας.

Περί ποιμνίων γενικώς

Από τα ποίμνια, άλλα μεν αποτελούνται από τετράποδα ζώα, άλλα δε από δίποδα. Χαρακτηριστικό αυτών είναι ότι είναι άβουλα και ως εκ τούτου χρειάζονται πάντοτε έναν υπεράνω αυτών κυρίαρχο, έναν ποιμένα. Τα τετράποδα ποίμνια, ως γνωστόν, διαβιούν σε ορισμένο τόπο, τον ποιμνιοχώρο και κοιμούνται ή αρμέγονται, αν πρόκειται περί προβάτων, στο ποιμνιοστάσιο, που κοινώς και ευπρεπώς αποκαλείται μαντρί. Τα δίποδα ποίμνια δεν έχουν κατ' ανάγκη ποιμνιοχώρο, διότι δεν βόσκουν χορτάρια αλλά άλλου είδους ποιμνιοτροφή, μα ούτε και κατ' ανάγκη οικοδομημένο ποιμνιοστάσιο διαθέτουν και σ' αυτό διαφέρουν των τετραπόδων.

Από τα τετράποδα ζώα, άλλα εκ φύσεως σχηματίζουν αγέλες, άλλα ουδέποτε ποιμνιοποιούνται. Οι λέοντες, λόγου χάριν, ζουν σε αγέλες, αλλά ουδείς θνητός και ουδέποτε μέχρι σήμερα έχει γίνει ποιμενάρχης λεόντων. Μα ούτε ποιμενάρχης ή ποιμήν λύκων έχει εμφανιστεί. Χαρά λοιπόν στους λέοντες και λύκους, ακόμη και στις γάτες, που δεν απέκτησαν ποιμένα. Σ' αυτά αξίζει το νόημα της ελευθερίας. Οι αγελάδες όμως, πιο αφελείς, έχουν αποκτήσει βουκόλους και παρά την τερατώδη δύναμη τους, ανέχονται και τον ζυγό. Ιδεώδες όμως τετραποδικό ποίμνιο είναι η αγέλη των προβάτων, τα οποία πρόβατα, αγαθά και άτολμα, αποκτούν ποιμένα και, αν τον χάσουν ψάχνουν για έναν άλλο. Γιατί ο δούλος πάντοτε ψάχνει κύριο, αφού κύριος ο ίδιος ούτε έμαθε να είναι, ούτε και επιθυμεί, αφού ευθύνες κυρίου θα 'χει. Δίνει λοιπόν το πρόβατο ευχαρίστως την

ελευθερία του στον ποιμένα και του λέει: «Πάρε την ελευθερία μου, το γάλα μου και τα μαλλιά μου και τελικά το κρέας μου, αλλά όσο θα ζω θα με φροντίζεις αναλόγως, με την βοήθεια της ποιμενικής σου ράβδου». Αλίμονο στα ζώα που έμαθαν να κηδεμονεύονται από ποιμένα. Αιωνίως θα τρέφουν την δουλεία τους υπό την σκέπη και κυριαρχία των δεσποτών κυρίων.

Από τα δίποδα δυο κατηγορίες υπάρχουν, πτηνά και άνθρωποι. Εκ των πτηνών άλλα μεν ζουν ελεύθερα πετώντας στους ουρανούς, άλλα δε περπατούν επί της γης, αφού έχουν χάσει την πτητική τους ικανότητα. Όλοι υποθέτω θαυμάζουν τον αετό, γιατί είναι βασιλέας των αιθέρων και ουδέποτε απέκτησε ποιμένα. Υπάρχουν όμως οι πάπιες, οι χήνες και οι όρνιθες και οι τελευταίες έμαθαν να ζουν σε ορنيθοτροφεία κάτω από την βαρβαρότητα του ποιμένα πτηνοτρόφου, ή κοινώς κοτά. Έδωσαν λοιπόν στον ορنيθοφρουρό την ελευθερία τους, τα αυγά τους, τα παιδιά τους και το κρέας τους τέλος, ίσως και τα πούπουλα τους και την κοτσιλιά τους με ανταμοιβή καλαμπόκι και ψαροτροφές. Από την χαρά τους μάλιστα καθημερινώς γεννούν και, ανόητες ούσες, κακαρίζουν από πάνω. Πόσο ανόητο γίνεται λοιπόν το πτηνό όταν αποκτά ορنيθοφρουρό ή κοτά!

Ερχόμαστε τέλος στην τελευταία κατηγορία των δίποδων, τον άνθρωπο, με τον οποίο θα ασχοληθούμε στο εξής. Αυτό το είδος είναι το παραδοξότερο των λοιπών ζώων, γιατί άλλοτε ζει ελεύθερο ως θεός και άλλοτε δούλος και ποιμνιο ως το χειρότερο των ζώων. Από τους παραδοξότερους των ανθρώπων είναι ο ελληνικός άνθρωπος, γιατί παρουσιάζει έντονα αντιφατικά γνωρίσματα όσο κανένας άλλος. Αυτό δε γιατί καταλήγει στις ακρότητες, είτε είναι ελεύθερος, μέγας δημιουργός, γίγας και ημίθεος, είτε δούλος, υποτακτικό ποιμνιο, καταγέλαστο πειθήνιο ον, μαζοχούμενος αχθοφόρος ποιμένων, δεσποτών και ποιμεναρχών.

Από τα ανθρώπινα ποιμνία άλλο είναι περιστασιακό, δηλαδή ένας πρόσκαιρος όχλος, άλλο περισσότερης διάρκειας, άλλο δε είναι μόνιμο, αιώνιο και αυτό είναι το γνήσιο ποιμνιο, όπως το ποιμνιο του Θεού. Ο μεν όχλος δεν έχει κατ' ανάγκη οχλάρχη ή ποιμένα, ποιμνιο όμως δεν υπάρχει χωρίς ποιμένα. Γι' αυτό, αν ρωτήσεις κάποιον ποιμνιοποιημένο τίνος ποιμενάρχη ποιμνιο είναι, θα σου αποκριθεί ευχαρίστως, γιατί γνωρίζει τον ποιμένα του, στον οποίο είναι αλυσοδεμένος κατά βούληση. Μα ούτε ποιμήν ή ποιμενάρχη υπάρχει άνευ ποιμνίου, αν ρωτήσεις δε αυτόν ή αυτήν τίνος ποιμνίου δεσπότης είναι, σου απαντά μετά χαράς την ονομασία, σου περιγράφει τον βαθμό υπακοής, το ποσοστό συμμετοχής και εν γένει το πόσο εύκολο ή δύσκολο είναι το ποιμνιο στην μαντροποίησή του και στο άρμεγμά του. Καθαρό μάλιστα παράδειγμα και

υπόδειγμα ποιμνίου είναι το χριστεπώνυμο ορθόδοξο ποίμνιο. Εξ ίσου καθαρό υπόδειγμα ποιμενάρχη είναι το χριστόδουλο ιερατείο, το οποίο είναι ποιμενικό προς τα κάτω, προς το ποίμνιο που εξουσιάζει και, δουλικά προς τα άνω, γι' αυτό και χριστόδουλο. Αυτή δε ακριβώς η θέση και αντίληψη, δηλαδή δουλικά προς τα άνω και δεσποτικός προς τα κάτω, διαπερνά ολόκληρο το χριστεπώνυμο ποίμνιο στην καθημερινή του ζωή, είτε στην οικογένεια, είτε στον δήμο, είτε στην κοινωνία. Γι' αυτό, να φοβάσαι τον ποιμνιοποιημένο άνθρωπο, γιατί ως προϊστάμενος σου γίνεται δεσπότης τύραννος και ως υφιστάμενος σου γίνεται χαμερπής δούλος .

Ρωμανία: Η χώρα των Ρωμιών

Τα ποίμνια των ζώων κατοικούν σε ζωτική γι' αυτά χώρα, στην ποιμνιοχώρα, στην προβατόχωρα, όταν πρόκειται περί προβάτων, ή την βοϊδόχωρα, όταν πρόκειται περί βοοειδών. Ας έρθουμε στα δίποδα, στους ανθρώπους. Όταν αυτοί εγκατέλειψαν τα δάση και τις λίμνες, δημιούργησαν χωριά και πόλεις και οι όμαιμοι, οι ομόθρησκοι και οι ομόγλωσσοι σχημάτισαν έθνος, που δεν ήταν κατ' ανάγκη κράτος. Η Ελλάς της αρχαιότητας αποτελείτο από ένα μεγάλο αριθμό ανεξαρτήτων πόλεων που η κάθε μια συγκροτούσε δική της πολιτεία και κράτος. Το άθροισμα όμως των πόλεων αποτελούσε τη χώρα των Ελλήνων, την Ελλάδα. Η χώρα των Ελλήνων, πολύ λογικά, λεγόταν Ελλάς, η χώρα των Γερμανών Γερμανία, των Ρώσων Ρωσία και ούτω καθεξής. Ευτυχώς που υπάρχει μια λογική σειρά στις ονομασίες των λαών και των χωρών τους, για να μπορούμε να συνεννοούμαστε. Δεν μπορείς λ.χ. να αποκαλείς την προβατόχωρα Γερμανία, ή τη χώρα των Ιταλών, Αυστραλία. Αυτή η προαιώνια λογική έχει καταργηθεί στη σύγχρονη χώρα που λέγεται Ελλάδα, γιατί οι κάτοικοι της αυτοαποκαλούνται Ρωμιοί και στην ουσία είναι Ρωμιοί. Χαίρονται δε όταν τους ονομάζουν Ρωμιούς και ηδονίζονται όταν επίσης τους αποκαλούν Έλληνες. Πώς γίνεται όμως να είναι και Ρωμιοί και Έλληνες, αποτελεί ένα από τα θαύματα της σχιζοφρένειας που δέρνει το σημερινό Ελλαδίτη...

Η έλευση των Ρωμαίων και η μακράιωνη κατάκτηση τους, γέννησε έναν άλλο χαρακτήρα ανθρώπου, τον παρηκμασμένο Έλληνα, ο οποίος ακόμη διατηρούσε τόση αίγλη και δόξα, μεγαλοπρέπεια και ωραιότητα, ικανή να αιχμαλωτίσει το Λάτιο πολιτιστικά, όπως είπε ο Βιργίλιος. Οι Λατίνοι ενστερνίστηκαν τον πολιτισμό των Ελλήνων και κατά πολύ απεδέχθησαν το έθος τους. Γι' αυτό σχημάτισαν πόλεις κατά τα ελληνικά πρότυπα, χαρακτηριστικά των οποίων ήταν το θέατρο, η βιβλιοθήκη, το γυμναστήριο, τα λουτρά και προπάντων η

οργανωμένη παιδεία. Ο Χριστιανισμός στη συνέχεια έρχεται ως η μεγάλη λαίλαπα που αναιρεί και καταργεί τα στοιχεία του πολιτισμού, ακόμη και τις πόλεις τις ίδιες και οι ελάχιστες μικρές που έμειναν ήταν χωρίς παιδεία και πολιτισμό. Εκεί θάφτηκε η πνευματική Ελλάς, η οποία ανακηρύχτηκε ως ο μοναδικός εχθρός και η ταφόπετρα έγινε αιώνια. Οι κάτοικοι του Ανατολικού Ρωμαϊκού κράτους, που παλιότερα ήταν κάτω από τη σκιά και την ομπρέλα του Ρωμαίου, τώρα, διά του Χριστιανισμού, μετετρέποντο όλοι σε Ρωμιό. Ο Ρωμιός έχει, συνεπώς, σαν βασικό και κυρίαρχο γνώρισμα τον Χριστιανισμό και το ιουδαϊζόν έθος του, μιλά ελληνικά, σκέπτεται γραικυλικά και πράττει φαρισαϊκά, υποκριτικά, ενώ εχθρεύεται την Ελλάδα, όπως είχε διδαχτεί από τους άγιους πατέρες της χριστιανικής μισαλλοδοξίας. Οι Ρωμιό έχουν πλέον μία δική τους συνείδηση, ένα άλλο συν-ειδέναι (=ομού γνωρίζω), διαποτισμένο από τους μύθους της ιουδαϊκής παραδόσεως. Επειδή το ελληνικό έθος, εντελώς αλλιώτικο από του Ρωμιού, είχε δική του οντότητα, σχημάτιζε ένα ιδιαίζον εκ του έθους έθνος, το ελληνικό. Επειδή επίσης το έθος του Ρωμιού, διαφορετικό από του Έλληνα, έχει άλλη, δική του οντότητα, το δε εκ του έθους του έθνος δεν είναι ελληνικό, αλλά το ρωμανικό, αν θέλουμε να είμαστε λογικοί και συνεπείς με τους ειρμούς της νοημοσύνης και φρονήσεως.

Επειδή, υπάρχει λογική στα πράγματα και η Γερμανία κατοικείται από Γερμανούς και οι Ιταλοί κατοικούν την Ιταλία και οι Άγγλοι την Αγγλία και, ουδείς Γερμανός έχει συνειδησιακή πατρίδα την Αγγλία ή Ρώσος την Ιταλία, είναι φυσικό η Ελλάδα να είναι η χώρα των Ελλήνων. Πώς θα λέγεται όμως η χώρα των Ρωμιών, οι οποίοι έχουν έθος και εθνότητα Ρωμανική. Ασφαλώς Ρωμανία. Ο Ρωμιός λοιπόν έχει πατρίδα τη Ρωμανία, όπως πολύ ορθά ονομάζεται το Ανατολικό Ρωμαϊκό Κράτος και, όπως πολύ σωστά τραγουδιέται στο ποντιακό τραγούδι, *«Η Ρωμανία κι αν επέρασεν ανθεί και φέρει κι άλλον»*. Η γλώσσα είναι σοφή. Οι Έλληνες ήταν εντελώς άλλοι από τους Ρωμιούς και εκφράζουν εκ διαμέτρου αντιθέτους χαρακτήρες, είναι πολέμιοι μεταξύ τους. Είναι ιστορικά δε τεκμηριωμένο ότι οι Ρωμιό, πιστοί στην ιουδαϊζουσα συνείδηση τους, κυνήγησαν και κατέστρεψαν την Ελλάδα. Όλα τα ιερά των Ελλήνων, οι περικαλλείς ναοί, οι βιβλιοθήκες, τα θέατρα, τα γυμναστήρια, γκρεμίστηκαν από τους χριστορωμιούς, οι οποίοι μάλιστα και σήμερα πιστεύουν ότι έπρατταν μία θεάρεστη πράξη. Αρχής γενομένης από τον αυτοκράτορα Θεοδόσιο (5ον αιώνα) μέχρι και τον Ιουστινιανό (6ο αιώνα), θάφτηκε οριστικώς η Ελλάδα και το Ελληνικό πνεύμα και, γι αυτή την ταφή χαίρονται και επαίρονται οι χριστοποιοιμένες μέχρι σήμερα. Συνεπώς, Ρωμιός και Έλληνας είναι εχθρικές έννοιες, εκφράζουν διαφορετικούς και αντιθέτους

τύπους κοινωνίας και ανθρώπου και κατά συνέπεια είναι ασυμβίβαστες αναμεταξύ τους.

Μα, πώς όμως γίνεται να αυτοχαρακτηρίζονται Ρωμιοί και Έλληνες οι ίδιοι άνθρωποι; Αυτό το παράδοξο είναι η απόδειξη της συγχύσεως ενός ολοκλήρου λαού. Ο λαός αποτελεί ένα σύνολο που έχει ένα ενιαίο συλλογικό ασυνείδητο, μέσα στο οποίο μπορούν να αποθηκευτούν τα πιο αντιφατικά πράγματα. Το ελλαδίτικο ασυνείδητο λοιπόν είναι εμποτισμένο από κάθε σύγχυση που μπορεί να φανταστεί κανείς, γιατί μπήκε μέσα του, ως παθητικός ιός, ένα ξένο σώμα, ο Ιουδαιοχριστιανισμός που έκανε τον οργανισμό να βρίσκεται σε αιώνια ασθένεια. Ο αιώνιος ασθενής βλέπει πλέον θολά, νιώθει αδύναμα, τρικλίζει και χάνει τον εαυτό του. Έκφραση αυτής της ασθένειας είναι ο Ρωμιός, ο οποίος, ενώ είναι Ρωμιός, αρέσκεται να είναι ταυτοχρόνως Έλληνας, εκεί που τον συμφέρει. Θέλει να έχει δύο προπάτορες ταυτοχρόνως, τον Δευκαλίωνα και τον Νώε και αυτό του προκαλεί αστάθεια στη ζωή. Στην πράξη είναι Αβραάμ και στους λόγους Δευκαλίων και Προμηθεύς...

Όχλος και ποίμνιο

Η λέξη «όχλος» συνήθως σημαίνει κάτι το αρνητικό και αναρχικό, κάτι που, τέλος πάντων, δεν έχει τάξη. Πράγματι, είναι αληθές ότι όχλος σημαίνει κάτι το άμορφο, το απρόσωπο, κάτι το χυδαίο. Γι' αυτό, η κατάσταση στην οποία κυριαρχεί ο όχλος λέγεται οχλοκρατία και είναι ταυτισμένη με τον εκφυλισμό. Γενικά και αυθόρμητα λέμε ότι υπάρχουν μερικά βασικά χαρακτηριστικά του όχλου, όπως η κατάλυση της ατομικότητας και προσωπικότητας, ισοπέδωση των ανθρώπων προς τα κάτω, κυριαρχία του παραλόγου και αναρχική παρορμητικότητα.

Όπως είναι γνωστόν στους περισσότερους, υπάρχουν πολλών ειδών όχλοι, όπως οι ευκαιριακοί ή αυθόρμητοι, οι επαναστατικοί και οι εκφυλιστικοί. Οι αυθόρμητοι όχλοι είναι ένα πολύ σύνηθες φαινόμενο. Ένα πλήθος π.χ. που περιμένει ένα πολύ καθυστερημένο λεωφορείο στην στάση, σχηματίζει έναν προσωρινό όχλο ατάκτως διαμαρτυρομένων ανθρώπων, που κοινό σύνδεσμο έχουν την αταξία των λεωφορειακών γραμμών. Σ' αυτό το θέμα είναι όλοι το ίδιο, αφού κοινή μοίρα έχουν και επικοινωνούν θαυμάσια μεταξύ τους φωνάζοντας και υβρίζοντας τους υπευθύνους. Στο θέμα αυτό, ένας επιστήμων επικοινωνεί και συνεννοείται μ' έναν κρεοπώλη, ένας παπάς με μια ιερόδουλη, ένας καφεποιός με έναν σκουπιδοσυλλέκτη· όλοι ανεξαιρέτως συνεννοούνται κάτω από την ίδια ομπρέλα των αστικών συγκοινωνιών. Όταν εμφανιστούν μερικά λεωφορεία το ένα πίσω από

το άλλο, επιβιβάζονται οι επιβάτες, φωνάζουν ίσως για τελευταία φορά και ο όχλος εκείνος διαλύεται, ενώ ο καθένας γίνεται και πάλι άτομο... Άλλο είδος όχλου είναι ο επαναστατικός, που είναι περισσότερο σοβαρός, περισσότερης διαρκείας και περισσότερο οργανωμένος κάτω από απλά συνθήματα. Ένας τέτοιος όχλος ήταν της Γαλλικής και της Μπολσεβίκικης Επανάστασης.

Υπάρχει όμως ένα άλλο είδος όχλου, ο οποίος είναι σταθερός, επαναλαμβανόμενος και ίσως αιώνιος. Είναι ο θρησκευτικός όχλος, που πολύ εύστοχα έχει ονομαστεί ποίμνιο και είναι ουσιώδης στην διάρθρωση της σημερινής Ρωμανίας. Παραπλεύρως και παραλλήλως με το θρησκευτικό υπάρχουν και άλλα είδη ποιμνίων και ποιμνιοστασίων, που έχουν κυριαρχήσει σ' αυτή τη χώρα τις τελευταίες δεκαετίες τουλάχιστον, όπως το πολιτικό και το ποδοσφαιρικό, με δεσπόζον πάντοτε το θρησκευτικό. Ποια είναι τα είδη των ποιμνίων και σε τι διαφέρουν από τον όχλο;

Ο όχλος, είτε αυθόρμητος, είτε επαναστατικός, είτε ψυχολογικός, είτε οτιδήποτε άλλο, έχει συνήθως ημερομηνία λήξεως και δεν έχει κατ' ανάγκη αρχηγό ή οχλάρχη. Το ποίμνιο όμως είναι προηγμένη μορφή όχλου στην πλέον νοσηρή του κατάσταση. Είναι ένας ασθενής οργανισμός με χρόνια πάθηση. Διαφέρει επίσης από τον όχλο στο ότι πάντοτε έχει αρχηγό, έχει ποιμένα και ίσως ποιμεναρχία, δηλαδή οργανωμένη ιεραρχία ποιμένων, όπως η χριστιανική ιεραρχία.

Ποίμνιο όμως και όχλος έχουν ένα βασικό κοινό γνώρισμα, την ισοπέδωση και κατάργηση του λόγου και έτσι την κυριαρχία του αλόγου ανθρώπου. Μέσα στον όχλο οι άνθρωποι δεν συμπεριφέρονται λογικά, δεν υπάρχει ο ανθός του ορθού λόγου, ενώ η συνείδηση και η προσωπικότητα εξαλείφονται, ισοπεδώνονται και συνθλίβονται κάτω από την αδυσώπητη ισχύ του συναισθήματος και του βουβού ασυνειδήτου. Γνωρίζεις ότι το συναίσθημα είναι ο άβουλος, βουβός και αχαλίνωτος εαυτός μας που σχηματίζεται με τα υλικά που του προστίθενται κάτω από καθορισμένες συνθήκες. Αν λ.χ. ένα παιδί διδαχθεί, στην πλέον τρυφερή ηλικία του, τον καλό Χριστούλη και την Παναγίτσα, τον καλό γιδοβοσκό Αβραάμ, τον «θεογεννήτορα» Ιωσήφ και τον «ιερό» βασιλέα Δαβίδ, αυτά τοποθετεί στα συναισθήματα του, που μένουν σ' όλη του τη ζωή. Συμβαίνει δε να υπερνικά την λογική, να κυριαρχεί και να φτιάχνει τον άνθρωπο του αχαλίνωτου συναισθήματος, τον φανατικό και δογματικό, τον άνθρωπο της πίστεως και της πνευματικής τυφλώσεως. Εκεί δεν υπάρχει πλέον προσωπικότητα και ουδέποτε γίνεται λογικός διάλογος. Μόνο ομόπιστοι συνεννοούνται...

Ποιμνίωσις και ποιμνίτης

Οι περισσότερες ασθένειες θεραπεύονται με ειδική αγωγή που επιβάλλει η ιατρική επιστήμη. Υπάρχουν όμως μερικές που είναι ανίατες, αλλά όχι θανατηφόρες, είναι παρούσες με εξάρσεις και υφέσεις, ώστε να κάνουν το άτομο να είναι συνεχώς ασθενές, κακοδιάθετο και δυστυχισμένο. Μια από τις ασθένειες της ψυχής που δεν θεραπεύεται, αλλά κάνει τον ασθενή χρονίως πάσχοντα, είναι η ποιμνίωσις. Αυτή είναι μια ασθένεια στο τελευταίο στάδιο της, διότι εκεί ο ασθενής έχει αφεθεί πλήρως και έχει κυριευτεί από τον ιό της νόσου.

Αυτό το δυστυχές άτομο περνάει πολλά στάδια για να φτάσει εκεί. Πρώτα γίνεται απλός συμπαθών, κατόπιν οπαδός, κατόπιν ενεργό μέλος, ύστερα όχλος και τέλος ποίμνιο. Αφού φτάσει εκεί, δεν υπάρχει εύκολη ανάρρωση και αν κατέβει ένα σκαλοπάτι παρακάτω φτάνει στην ποιμνίωση, δηλαδή σε ανίατη νόσο, σε ψύχωση. Μ' άλλα λόγια, η ποιμνίωσις είναι η νοσηρή κατάσταση του ποιμνίου σε προηγμένη μορφή. Εκεί έχει το άτομο, ή ένα πλήθος, υποστεί πλήρη συναισθηματική υποδούλωση και δεν υπάρχει πλέον ως προσωπικότητα, είναι ένα άβουλο, πειθήνιο, ένα υποκείμενο, στου οποίου το σώμα και την ψυχή ρέουν οι συντελεστές της αρρώστιας του. Από αυτή την ασθένεια της ποιμνιώσεως είχαν καταληφθεί οι νεαροί σιήτες μουσουλμάνοι, Πέρσες και Παλαιστίνιοι, ο οποίοι ενεδύοντο οβίδες και θυσιάζαν την ζωή τους, προκειμένου να γίνουν μάρτυρες στο όνομα του Αλλάχ και να απολαμβάνουν αιωνίως παρθένες και πλάφι, ασφαλώς μετά θάνατον. Γιατί, αυτές οι ιουδαίζουσες θρησκείες, ο Ισλαμισμός και ο Χριστιανισμός είναι καταπληκτικές στην ποιμνίωση και στη μετατόπιση της αληθινής ζωής από αυτό τον κόσμο στον μεταθανάτιο. Το ποίμνιο τους δεν ζει για να ζει εδώ, αλλά ζει για να προετοιμαστεί για την άλλη, άορατη ζωή. Γι' αυτό είναι θανατόφιλες θρησκείες και τρέφονται από τον θάνατο, γιατί διαρκώς θυμίζουν τον θάνατο και την μεταθανάτια ζωή του Παραδείσου ή της Κολάσεως.

Ο ποιμνιωμένος άνθρωπος νομίζει ότι ζει για κάποια ιερή αποστολή σ' αυτό τον κόσμο, την αποστολή του Κυρίου και εντάσσεται και συντάσσεται μ' αυτή σαν να είναι ο εαυτός του, και πράγματι είναι ο εαυτός του, γιατί ζει και αναπνέει μόνο μέσα από το πνεύμα της αποστολής. Πέφτει δε σε αγώνα και θυσιάζεται για την αποστολή και χαίρεται για την θυσία του. Θα ρωτήσεις βέβαια, είναι τότε ένας ήρωας, όπως οι Έλληνες τους θεωρούσαν; Ασφαλώς όχι. Είναι μάλιστα το αντίθετο του. Ο ήρωας, εκτελεί γενναίες πράξεις για το καλό της κοινωνίας και έχει επίγνωση του σκοπού του και της πράξεως του, διακατέχεται από υψηλά ιδανικά και είναι αυτόβουλος. Δηλαδή έχει γνώση της πράξεως του και πάντοτε

συνοδεύεται η πράξη του από την αρετή και την μεγαλοψυχία. Ο ποιμνιωμένος αντιθέτως είναι όργανο άλλων, δεν έχει λογική και γνώση, δεν γνωρίζει την αρετή και απέχει από την μεγαλοψυχία, αλλά απλώς ακολουθεί ένα ογκώδες συναίσθημα που άλλοι του έχουν εμφυσήσει και γίνεται δούλος του συναισθήματος του και των άλλων. Οι χριστιανοί λ.χ. απέφευγαν να ονομάσουν ήρωες του ποιμνιωμένους δικούς τους, που έπεφταν με τύφλα στα βασανιστήρια και στο θάνατο. Τους ονόμασαν μάρτυρες. Η διαφορά είναι ουσιώδης. Ο ήρωας είναι γίγας της λογικής, ο μάρτυρας είναι άλογος και άνευ ίδιας βουλήσεως, ο ήρωας είναι αυτόβουλος, ο μάρτυρας ετερόβουλος, ο ήρωας της Ελλάδας θυσιαζόταν για το κοινό καλό, ο χριστιανός μάρτυρας για να κερδίσει ο ίδιος την αιώνια μεταθανάτια ζωή στους ουραμούς, ο ήρωας τέλος είναι ψυχή εύρωστη, ο μάρτυρας ψυχή ψυχωμένη και άρρωστη.

Η κατάσταση του ποιμνιωμένου είναι οδυνηρή. Υποφέρει από την πίστη του, βασανίζεται και χτυπιέται, χάνεται μέσα στο βόρβορο που εισήλθε σαν συντελεστής της ποιμνιώσεως... Σ' αυτές τις περιπτώσεις βρίσκεται κάποιος επιτήδειος, ή κάποιιοι και με πανουργία τον χειραγωγούν και ασκούν την ποιμνίωσή του. Αυτός ο κάποιος είναι ο ποιμνίτης, που είτε λόγω θέσεως, είτε λόγω ικανότητας, ασκεί την ποιμνίωση του υπηκόου του. Ένας ποιμνίτης είναι ποιμένας ή ποιμενάρχης, δηλαδή αρχηγός του ποιμνίου, αλλά είναι η πλέον αρρωστημένη έκφραση του. Είναι κι' αυτός ασθενής όπως ο ποιμνιωμένος, αλλά από την αντίθετη πλευρά. Είναι άρρωστος, γιατί θέλει ποιμνιωμένους οπαδούς και παίζει με την ψυχή τους, όπως η γάτα το ποντίκι... Ο σπουδαιότερος όλων ήταν ο Ιωάννης Χρυσόστομος, ο οποίος, δια της φοβερής ροής της γλώσσας του, κατασκεύαζε φαντάσματα και τέρατα που επρόκειτο να κατασπαράξουν τους απίστους και τους αμαρτωλούς και έκανε το ποίμνιο να θρηνεί πανικόβλητο την «άθλια κατάσταση του», να γονατίζει, να κλαίει και να οδύρεται. Οι χριστοπατέρες σήμερα εκπαιδεύονται και διδάσκονται την ποιμενική, δηλαδή τον τρόπο ποιμνιώσεως των πιστών.

Πίσω από κάθε ποιμνίωση βρίσκεται ένας εξαίσιος ποιμνίτης, ένας δηλαδή ταλαντούχος ασθενής, αντιπρόσωπος κάποιου θεού. Αποτελεί δε αυτός ειδική περίπτωση ψυχασθενείας και αντικείμενο Ψυχιατρικής, σαν ιδεώδης τύπος σαδιστή και σαδισμού. Επειδή ο σαδισμός είναι ασθένεια και ο ασθενής είναι πάντοτε ασθενής σε οποιαδήποτε πλευρά κι αν βρίσκεται, ο σαδιστής είναι τύραννος και ηδονίζεται εκ των βασανισμών που επιβάλλει στα θύματα του. Ουδέποτε δε υπάρχει κορεσμός και τέλος στη σαδιστική ασθένεια. Γι' αυτό, από τη

στιγμή που ένας ποιμνίτης σαδιστής αποκτήσει ποίμνιο, περνάει σε μια άνευ προηγουμένου ηδονή και χειρίζεται το ποίμνιο του καταλλήλως και μεθοδικώς, για να το έχει υπό μια υποταγή διαρκείας χωρίς τέλος, γιατί ο σαδιστής είναι ψυχικώς ακόρεστος. Έχει δε έμφυτη και την πανουργία να πείθει το ποίμνιο του ότι ενεργεί πάντοτε για το καλό του, για το αγαθό και δήθεν υποφέρει όταν εκείνο υποφέρει. Και το κάνει να υποφέρει φυτεύοντας του ενοχές και το θύμα σιγά-σιγά πιστεύει στην ενοχή του, στην αμαρτία του και όσο υποβιβάζεται, τόσο αισθάνεται το θύμα ότι είναι αμαρτωλός και ένοχος που του αξίζει η τιμωρία. Ο βασανισμός τότε έρχεται σαν απολύτρωση... Δεν είναι παράδοξο να βλέπεις ποιμνιωμένο άνθρωπο να διανύει δύο τρία χιλιόμετρα με αιμόφυρτα γόνατα, καθ' οδόν προς την Παναγία της Τήνου. Όταν φτάσει μπροστά στην πύλη, τον (την) υποδέχεται ο ποιμνίτης, ο δε δεσπότης, που στέκεται αγέρωχος και υπερφυσικός και απολαμβάνει την κατάντια του θύματός του...

Οι χριστιανοί, πάντοτε συγχυσμένοι ως ποίμνιο, δεν συνδέουν τα πράγματα σωστά και λογικά. Έχουν ανακηρύξει τον Χριστό ως θεό της αγάπης, αλλά ξεχνούν το άλλο μισό, την τιμωρία και το πάθος του να παιδεύει εκείνους που αγαπά. Αυτή τη θεϊκή τακτική και πρότυπο ακολούθησαν πολύ αποτελεσματικά, οι άγιοι πατέρες, οι χρισμένοι ποιμένες του Κυρίου, για να υποτάξουν τους ανθρώπους, να τους ποιμνιώσουν και ν' απολαμβάνουν κατόπιν την ηδονή του βασανισμού και της ψυχώσεως των ιερών ψυχωμένων πιστών. Τέτοιοι ποιμνιωμένοι «ιεροί πιστοί» εξήλθαν, ως φυσική συνέπεια, από τα χριστιανικά ποιμνιοστάσια του 7ου και 8ου αιώνα, που έπεφταν, σεληνιασμένοι από το πάθος, κατά γης και οδύροντο. Ήταν οι περίφημοι ιεροί σαλοί (=σαλεμένοι). Αυτή η σχέση αγάπης και βασανισμού αποτελεί ακριβώς τον ορισμό του σαδισμού από την Ψυχολογική Επιστήμη. Θα ήθελες εσύ κάποιον βάρβαρο από πάνω σου να σε αγαπά, να σε χαϊδεύει και στο όνομα της αγάπης του να σε βασανίζει; Ασφαλώς όχι, αφού είσαι ψυχικά υγιής.

Αυτή η αρρωστημένη, ψυχωτική σχέση ποιμνίτη και ποιμνιωμένου, επιφέρει την σύγχυση στον ποιμνιωμένο, ο οποίος δεν δύναται να ξεχωρίζει τι είναι τι. Από την μια νιώθει την αγάπη, τη μεγάλη στοργή, την ασφάλεια κάτω από την υπερβολική ισχύ του ποιμνίτη και, από την άλλη τον βασανισμό, το μαρτύριο, την εκμηδένιση της προσωπικότητας και την ψυχική ισοπέδωση. Νιώθει την «άπειρη» αγάπη του Κυρίου και των αντιπροσώπων του, αλλά και τον άπειρο βασανισμό ταυτοχρόνως και του προκαλεί σύγχυση. Αυτό άλλωστε είναι και ο σκοπός των ποιμνιτών, να προκαλούν σύγχυση και τελικώς απόλυτη υποταγή.

Το ποίμνιο λοιπόν είναι έκφραση αμάθειας και ισοπεδώσεως της λογικής, αλλά η

ποιμνίωση, έκφραση τραυμάτων και ασθένειας του ποιμνίου. Γι' αυτό, ποίμνιο, ποιμνίωση και ποιμένες και ποιμνίτες, είναι ανώμαλες καταστάσεις που εκμηδενίζουν τον άνθρωπο, τον υποβιβάζουν σαν πνευματική οντότητα και τον καταρρακώνουν ψυχικά... Η ποιμνίωση δεν μπορεί να προκληθεί χωρίς την ύπαρξη ενός ποιμνίτη, ποιμνιωμένος δε και ποιμνίτης είναι αρρωστημένες καταστάσεις, αλλά αποτελούν τον ιδεώδη πυρήνα και την κύρια μορφή ενός ποιμνίου. Κατά την γνώμη της Εκκλησίας ο πιο ιδανικός χριστιανός είναι ο ποιμνιωμένος, που παντελώς έχει χάσει την προσωπικότητα του και έχει ταυτιστεί με τον Χριστό και την Παναγία, υπό την απόλυτη κυριαρχία των επιγείων αντιπροσώπων. Ο πιο ιδανικός ποιμνίτης είναι εκείνος ο ποιμένας που έχει κατορθώσει να επιβάλλει την κυριαρχία του Κυρίου και του εαυτού του στο ποίμνιο... Σήμερα που πολλοί αναχωρούν από την ποιμνιακή τους κατάσταση, οι ποιμνίτες ξεσηκώνονται για να επαναφέρουν τους ανθρώπους τους στην από αιώνων ασθένεια τους. Αυτή είναι η χάρη του Χριστού...

Πως σχηματίζονται τα ποίμνια

Πως σχηματίζονται τα ποίμνια άραγε; Υπάρχουν, πολλές και ποικίλες αιτίες σχηματισμού ποιμνίων. Συνήθως η ανάπτυξη τους και η κυριαρχία τους στην κοινωνική ζωή είναι έκφραση ασθενείας της κοινωνίας και των κοινωνικών θεσμών. Όταν μια κοινωνία χάνει τον δρόμο της προς την πρόοδο, προς την ανάπτυξη, όταν μια κοινωνία είναι εκφυλισμένη και νοσηρή, όταν αποτρέπει και ευνουχίζει την δημιουργική ικανότητα των ανθρώπων, τότε αναπτύσσεται όχλος, κυριαρχεί η οχλοκρατία και εξ αυτής της νοσηρής καταστάσεως προκύπτουν τα ποίμνια. Διότι μια εύρωστη κοινωνία, που επιτρέπει την άνθιση της λογικής των ανθρώπων για να είναι εύρωστη, δεν αφήνει περιθώρια για τον σχηματισμό ποιμνίων. Θα είναι παρά φύσιν, παράξενο και αδιανόητο ένας ελεύθερος και ευφυής πολίτης ν' αφήσει την ελευθερία του και να γίνει δούλος και ποίμνιο μιας ποιμεναρχίας.

Για να είναι μία κοινωνία υγιής και δημιουργική προϋποθέτει και απαιτεί ανθρώπους πνευματικώς υγιείς και δημιουργικούς, σκεπτόμενους και λογικούς. Διότι η δημιουργία βγαίνει από τον άνθρωπο που έχει έναν δικό του όγκο λογικής και συναισθήματος, τα οποία εκτυλίσσονται και εκχύνονται σε έργο και ο νους τίκτει και κάνει τις ιδέες και τη γνώση, την τέχνη (τέχνη=τίκτει νους)... Αντιθέτως, μια πολιτεία που φτιάχνει ανασταλτικούς θεσμούς, που ευνουχίζει την ορμέμφυτη ανάγκη των ανθρώπων για τέχνη, που εμποδίζει την πνευματική ανάπτυξη και υποδουλώνει το συναίσθημα δια χαμηλών κι εκφυλιστικών

αποβλήτων, η πολιτεία εκείνη δεν μπορεί παρά να έχει μόνο ποιμένες και ποίμνια. Εκεί ο άνθρωπος χάνει την αυτονομία της προσωπικότητάς του, δεν είναι αυτόφωτος και, ο νους δεν τίκτει εξ ιδίων δυνάμεων. Η αυτονομία μεταπίπτει σε εξάρτηση ή δουλεία και σε ακραίες καταστάσεις η ψυχή εκχύνει ό,τι η υπεράνω άρχουσα πηγή επιτρέπει και επιβάλλει...

Γίνονται όμως όλοι οι άνθρωποι ποίμνιο; Βεβαίως όχι. Υπάρχουν διάφορες κατηγορίες ανθρώπων που είναι περισσότερο επιρρεπείς στην οχλοποίηση και ποιμνιοποίηση. Τα αίτια των κατηγοριών αυτών έχουν κοινωνική προέλευση, άλλες δε ψυχολογική και άλλες είναι ανάμεικτες. Συνήθως, οι πνευματικά αμόρφωτοι και αδαείς είναι δεισιδαίμονες και μονοδιάστατοι στη σκέψη, σ' αντίθεση προς τους μορφωμένους που έχουν έναν ευρύτερο ορίζοντα και διαθέτουν νοητική αυτάρκεια. Γι' αυτό, οι πρώτοι και φανατικότεροι της ποιμνιώσεως είναι οι αδαείς, που αποτελούν τον όχλο ή την αγέλη ενός ποιμνίου. Επειδή δε είναι πολυπληθείς, έχουν πάντοτε καθοριστικό ρόλο στη διαμόρφωση μιας κοινωνίας ή στην ανατροπή της.

Όμως ο αγράμματος δεν είναι πάντοτε και κατ' ανάγκην υλικό ποιμνιώσεως. Μεταξύ των εγγραμμάτων αντιθέτως, μπορεί να συναντήσει κανείς πλούσιο υλικό για σχηματισμό ποιμνίου. Αυτό δε οφείλεται στο ότι αυτοί, ανεξαρτήτως παιδείας, διαθέτουν μια ψυχική ανεπάρκεια, προερχομένη από διάφορα ψυχικά τραύματα που έχουν υποστεί νωρίτερα στο βίο. Εκείνων το συναίσθημα είναι πολύ τραυματισμένο και συνεπώς γεμάτο από ανασφάλειες. Μ' ελάχιστο δε κλονισμό της λογικής και του κοινωνικού στύλου, συγχύζονται και αποτελούν ένα εύκολο ζυμάρι στα χέρια ποιμένων και ποιμεναρχών.

Άλλη κατηγορία ποιμνιοποίησεως μπορεί να είναι γέννημα των παραδόσεων, της κατηχήσεως και της συνήθειας. Το τέκνο ενός δούλου διδάσκεται να είναι δούλος και το τέκνο ενός δούλου του Χριστού διδάσκεται να παραμένει χριστόδουλος σ' όλη του τη ζωή. Εδώ η διαίωνιση της ποιμνιοποίησεως στηρίζεται κυρίως στην εμφύτευση της δουλείας από την αρχή του βίου. Αυτό άλλωστε έχει πολύ επιτυχώς επιβάλλει ο Χριστιανισμός για την αναπαραγωγή του.

Το χριστεπώνυμο ποίμνιο

Ο ποιμνιοποιημένος άνθρωπος έχει αφήσει τους συντελεστές της ποιμνιοποίησεώς του να εισχωρήσουν βαθιά στο Είναι του, να είναι ένα και το αυτό με τον εαυτό του και να δρα και αντιδρά σύμφωνα με τους συντελεστές του, χωρίς καν να το σκέφτεται, χωρίς την παρέμβαση της λογικής. Ο θρησκευτικά ποιμνιοποιημένος

είναι εκείνος που αυθόρμητα σταυροκοπιέται μπροστά σε μια εικόνα ή εκκλησία, εκείνος που τρομάζει την οργή του Κυρίου, εκείνος που βουβά και ασυναίσθητα ακολουθεί τα μυστήρια, εκείνος που έχει απριόρι δεχτεί τους προφήτες και τους αγίους, ή εκείνος που δέχεται τον παπά σαν αντιπρόσωπο του Θεού. Εν ολίγοις, ποιμνιο είναι εκείνος που ασυνειδήτως έχει θέσει τον εαυτό του κάτω από την θρησκεία και τον οίκο της, χωρίς να έχει δύναμη να την υποβάλλει σε λογική εξέταση. Σε καίριες στιγμές, όταν θρησκεία και λογική τύχει να είναι αντιμέτωπες, τότε ο ποιμνιοποιημένος ακολουθεί την θρησκεία, αφού ξυπνάει μέσα του ο χορός των αγγέλων, ο θυμός των αρχαγγέλων και ο φόβος του Σατανά, που εκτοπίζουν την λογική. Μ' αυτά τα γνωρίσματα ως ορισμό, το χριστεπώνυμο πλήθος είναι ένα καλό ποιμνιο, διότι, υπαγόμενος κάποιος κάτω από την χριστιανική ομπρέλα του ποιμάντορα Γιαχβέ, χάνει την προσωπικότητα του, τον λόγο του, την ανεξάρτητη ηθική του υπόσταση, και καθίσταται ένα άβουλο ον της συναθροίσεως. Η λογική του χριστιανού είναι ανεπαρκής για ν' αναρωτηθεί και ν' αμφισβητήσει την ιερότητα των ιουδαϊκών κειμένων και γραφών, το οποία εξ αρχής και άνευ αντιρρήσεως αποδέχεται ως θεόπνευστα. Εκεί τελειώνει ο κριτικός λόγος και αναλαμβάνει το θλιβερό έργο της η τυφλή πίστη, η οποία, άμορφη και άοσμη, αποδέχεται ό,τι πιο παράλογο μπορεί να εισχωρήσει κάτω από την σφραγίδα του Χριστού. Η ηθική αυτόνομη υπόσταση, που είναι αποτέλεσμα γνώσεως και λογικής, εκλείπει από τον χριστιανό, ο οποίος έχει δοθεί στην θεοκρατία και έχει χάσει τον αυτόνομο λόγο του, ακολουθώντας τους χριστιανικούς κανόνες εκ πίστεως και παραδόσεως. Αυτάρκης ηθικός άνθρωπος δε είναι εκείνος που γνωρίζει και δια της γνώσεως και ίδιας βουλήσεως πράττει το καλό και αποστρέφεται το κακό. Η απολαβή του είναι η εσωτερική του ικανοποίηση και όχι η μεταθανάτια αποζημίωση των χριστιανών...

Δεν είναι τυχαία η ανακήρυξη των πιστών σε ποιμνιο από την ίδια την Εκκλησία, όσο και παραβολική αν φαίνεται. Ισχυρίζονται βέβαια οι χριστοπατέρες ότι αυτά είναι συμβολικά, ή ότι χρησιμοποιούνται παραβολικά για να γίνονται κατανοητά από τον αμαθή λαό. Αυτό αποδεικνύει δύο πράγματα, ότι απευθύνονται πάντοτε σε αμαθείς και δεύτερον, χαρακτηρίζουν τους ανθρώπους ανόητους εξ' αρχής. Γιατί δεν έκαναν το ίδιο οι προχριστιανικοί Έλληνες όταν έγραφαν τα θεολογικά τους κείμενα; Γιατί δεν χαρακτήριζαν τον λαό ποιμνιο, αλλά αντιθέτως του έδωσαν νοημοσύνη και λόγο, ανακηρύσσοντας τον λόγο σε ύψιστη έννοια και στοιχείο θεμελιώσεως πολιτείας; Γιατί έδωσαν σε όλους δικαίωμα λογικής και ελευθερίας να εκφραστούν, ενώ οι χριστιανοί αφήνουν αυτό το δικαίωμα στην ποιμαντορία;

Δεν είναι τυχαία λοιπόν αυτή η υποβίβαση των πιστών σε ποίμνιο προβάτου. Ισοπεδώνει την προσωπικότητα όλων σε μια γραμμή, στο ποίμνιο, εκεί που όλοι ανεξαιρέτως είναι ίδιοι κάτω από την πυγμή του Θεού και την ισχύ της ποιμεναρχίας. Η ταυτότητα του χριστιανού είναι η πίστη και η ισοπέδωση, η ταπείνωση, και η αιώνια δουλεία, πράγμα που κάνει το ποίμνιο να μην μπορεί να απαλλαγεί από την ποιμνιακή του κατάσταση, γιατί μ' αυτά τα υλικά είναι χτισμένο...

Η ρωμαϊκή δουλεία γέννησε δούλους του Κυρίου, η αμάθεια πρόσφερε το έδαφος για καλλιέργεια του χριστιανικού παραλόγου και η βία βρήκε την προσωποποίηση της στην ποιμαντορία και στα νέα αυτοκρατορικά αξιώματα. Από την στιγμή που χριστιανοί έγιναν αυτοκράτορες, πέρασε ο Χριστιανισμός στην πολιτική και κυριάρχησε η ιδέα τού Ιουστινιανού, «ένας αυτοκράτορας, μία θρησκεία η χριστιανική, ένα έθνος το ρωμανικό». Η δουλεία, η αμάθεια, και η βία συνεπώς είναι οι τρεις αδελφές χάριτες του Χριστιανισμού που οδήγησαν στην εκκόλαψη και εκτροφή του...

Με την κυριαρχία του Χριστιανισμού, η αγραμματοσύνη απλώθηκε στον πληθυσμό, τα σχολεία χάθηκαν και μαζί τους ο ανθρώπινος λόγος. Τα γράμματα ήταν μονοπώλιο της Εκκλησίας και μάθαιναν όσοι προορίζοντο για ιερείς και ποιμένες, με σκοπό να διαβάζουν τις «άγιες γραφές» και τα συναξάρια. Το αμόρφωτο πλήθος γύρισε στον καιρό της πρωτόγονης καταστάσεως, μ' αποτέλεσμα να παραμείνει εκεί για αιώνες και ακόμη να βρίσκεται υπό την κυριαρχία της ποιμαντορίας ως ένα αγαθό ποίμνιο... Οι Ρωμιοί δε σήμερα, ανίκανοι να κάνουν αποδοχή της κληρονομιάς των Ελλήνων και να μετατραπούν σε Έλληνες, στέκονται ως αλλόφυλοι θεατές προς τον ελληνικό πολιτισμό, ο οποίος βρίσκεται κυρίως έξω από την Ρωμανία. Επειδή δεν υπάρχουν σαφείς, ουσιαστικοί και γενεαλογικοί κληρονόμοι των Ελλήνων, αφού εμείς έχουμε δείξει ανεπάρκεια κληρονομήσεως, έχουν απομείνει μόνο οι πνευματικοί κληρονόμοι και οι κλέφτες κληρονόμοι να σφετερίζονται τον ελληνικό πλούτο. Οι Ρωμιοί, που δήθεν φωνάζουν κάπου-κάπου, δεν αισθάνονται βαθιά στην ψυχή τους να έχουν συγγένεια ούτε με τον Αλέξανδρο, ούτε με τον Αριστοτέλη. Αυτοί αγαπούν τον Ιουστινιανό, τον Φώτιο, τον Ησαΐα και τον Ζαχαρία. Η ανθρωπότητα λοιπόν βρήκε, με καθυστέρηση αιώνων, το δρόμο προς τον πολιτισμό, μακριά από τις ποιμαντορίες και τα αποκυήματα της θεοκρατίας, ενώ η Ελλάς τιμωρήθηκε και ακόμη τιμωρείται από τη κυριαρχία του Χριστιανισμού, μ' αποτέλεσμα η χώρα αυτή να μην είναι πλέον Ελλάς, αλλά Ρωμανία.

Εκκλησία ή Ιερό Ποιμνιοστάσιο;

Η λέξη «εκκλησία» βγαίνει από το ρήμα «εκκαλέω» που σημαίνει προσκαλώ κάποιον για κάτι, ή από το ρήμα εκκλησιάζω που σημαίνει συνέρχομαι σε συνέλευση προς συζήτηση. Η σοφή ελληνική γλώσσα ακριβολογεί στην ετυμολογία της. Εκκλησία λοιπόν, είτε ως κάλεσμα, είτε ως συνέλευση, χρησιμοποιήθηκε από τους Αθηναίους για να χαρακτηρίσουν την συνάθροιση των δημοτών, γι αυτό την ονόμασαν Εκκλησία του Δήμου. Εκείνη όμως η συνέλευση προϋπέθετε τον λογικό και βουλευφόρο πολίτη και στηριζόταν επ' αυτού, γιατί δεν μπορούσε να γίνει διάλογος και να ληφθούν αποφάσεις για την πόλη, αν ο πολίτης δεν είχε λόγο και δεν συμμετείχε (σ.σ.: όποιος δεν συμμετείχε στα κοινά, ονομάζονταν υποτιμητικά «ιδιώτης» [ο Θουκιδίδης μάλιστα, ονόμαζε τους απαθείς πολίτες, «αχρείους»] και είναι χαρακτηριστικό ότι η λέξη πέρασε με την αρνητική σημασία της και στην αγγλική γλώσσα -κι όχι μόνο- ως «idiot», που σημαίνει τον ηλίθιο, τον καθυστερημένο, τον μαλάκα). Η δημοκρατική πόλη είχε απαλλαγεί από την ελέω θεού βασιλεία και από την δια προσώπου διακυβέρνηση και είχε εγκαταστήσει την διά νόμου διακυβέρνηση. Ο νόμος, τον οποίο νομοθέτης και κυβερνήτης πρέπει να εφαρμόζουν όπως οι άλλοι, έβγαινε πλέον από την λογική συζήτηση των νοημόνων πολιτών. Γι' αυτό βασικό γνώρισμα της δημοκρατίας ήταν ο υπεύθυνος, ο βούληση έχων πολίτης, ο οποίος λειτουργεί λογικά και λογικά συμπεριφερόταν προς την πόλη. Ο λόγος, ο λογικός πολίτης, ο δημοκρατικός νόμος, η συζήτηση και αντιπαράθεση, ήταν ακρογωνιαία συστατικά της Εκκλησίας στην αρχαιότητα.

Οι χριστιανοί αντιθέτως, πήραν ελληνικούς όρους, άλλαξαν και εκφύλισαν το νόημα τους για να εκφράσουν ιουδαϊκές θεοκρατικές αντιλήψεις. Ο άγιος Νεκτάριος αναφέρει ότι η λέξη Εκκλησία βρίσκεται στην Παλαιά Διαθήκη και *«δηλοί την θεοκρατουμένην του ισραηλιτικού λαού κοινωνίαν, ην εκ πάντων των λαών συνελέξατο και συνήγαγεν ο Κύριος»* (σελ. 23-24). Εκκλησία λοιπόν εδώ δεν είναι συνέλευση προς συζήτηση, αλλά πρόσκληση του Γιαχβέ προς τον ισραηλιτικό λαό, τον οποίο, όπως μαρτυρεί ο άγιος, διάλεξε και συγκρότησε ο Κύριος υπεράνω των άλλων λαών. Εκκλησία δηλαδή είναι η θεοκρατούμενη κοινωνία, αλλά και συγκεκριμένα αυτή του Ισραήλ. Γι' αυτό, εσύ που ανήκεις στους Έλληνες, δεν είσαι εκλεκτός του Κυρίου, και να προσέχεις τα ελληνικά σου, γιατί Εκκλησία των Ελλήνων είναι συνδεδεμένη με το κοσμικό κράτος και την λογική του, ενώ Εκκλησία των ιουδύλων είναι η θεοκρατούμενη κοινωνία των Εβραίων.

Οι χριστοπατέρες, πιστοί στην αρχαία τους παράδοση της θεοκρατίας, συνέχισαν

να δίνουν την ίδια σημασία στη λέξη, ώστε Εκκλησία πλέον να σημαίνει την θεοκρατούμενη κοινωνία των χριστιανών, να σημαίνει την ορατή βασιλεία του Θεού επί της γης... Συνεπώς, Εκκλησία των χριστιανών είναι η πνευματική καταβολή του Γιαχβέ προς τον ιερό του λαό του Ισραήλ, η οποία περνάει μέσα από τους προχριστιανικούς πατριάρχες Αβραάμ, Ισαάκ, Μωυσή, Δαβίδ, από τους Ιουδαίους προφήτες και συνεχίζει με την παρουσία του «θεανθρώπου» Χριστού. Σ' αυτό, αξίζει να ενσκήψουν οι Ιουδαίοι Ρωμιοί, η οποίοι θεωρούν την Εκκλησία σαν συνέχεια του ελληνικού πολιτισμού. Πόσο πλανώνται πράγματι και πόσο είναι δέσμιοι της ποιμνιοποιήσεως, ώστε να μην επιτρέπουν στον ορθό λόγο να διακρίνει την αλήθεια. Ακόμη κι εκείνοι που θέλουν να αποβάλλουν την Παλαιά Διαθήκη από την Ορθοδοξία, πόσο αταίριαστα και ανυπόστατα πράγματα ζητούν. Γιατί, πώς θα αφαιρέσουν από το νόημα της Εκκλησίας ολόκληρη την κληρονομιά της; Πώς θα κατεδαφίσουν τον πρώτο όροφο, χωρίς να πέσει ολόκληρο το κτίριο;

Η Εκκλησία λοιπόν σαν θεοκρατική κοινωνία των χριστιανών, θεμελιώθηκε με την επιφοίτηση του Αγίου Πνεύματος στους 82 αποστόλους, όπως είδαμε παραπάνω. Αυτό το θαυματουργό κατασκεύασμα και εύρημα, το Άγιο Πνεύμα, εξυπηρετούσε θαυμάσια την αγιοσύνη των αποστόλων, αλλά και τον καθαγιασμό της οργάνωσης, στην οποία ήλθε και την οδηγεί. Τι θαυμάσια και τι ιδεώδης οργάνωση να είναι αγιασμένη από τον Θεό! Έτσι έγιναν όλοι άγιοι, ιεροί και θεϊκοί και οι απόστολοι και οι εξ αυτών χειροτονημένοι, καθώς και η συνωμοτική τους οργάνωση. Όλοι λοιπόν ήταν ευχαριστημένοι, και η οργάνωση είχε οριστικώς και δια Θεού συμβολαίου τον Θεό μαζί της στον αιώνα, αλλά και το άγιο ομοίωμα της στους ουραμούς, κάπου στον κήπο του Γιαχβέ.

Αφού οι αρχικοί ποιμενάρχες και ποιμένες και η οργάνωση τους προσέλαβαν θεϊκή και υπερκόσμια υπόσταση, έπρεπε ν' αποκτήσουν οπαδούς, όχι βέβαια στους ουραμούς, αλλά στον επίγειο λαό, τον οποίο θεώρησαν εξ αρχής ποίμνιο. Γι' αυτό εκλήθη η Εκκλησία «ποίμνη λογική προβάτων» και αυτή η ποίμνη οδηγείται και φυλάγεται από την «αγία» του Θεού ποιμαντορία, η οποία είχε προηγουμένως φροντίσει να κάνει τον εαυτό της θεόπνευστη και αγιασμένη.

Η Εκκλησία του Χριστού, χωρίζεται σε δύο, των ποιμένων και του ποιμνίου... Εντός του κόλπου της αγίας Εκκλησίας ασκείται το λυτρωτικό έργο του Σωτήρος, δηλαδή η αφαίρεση του λόγου, η αποβολή του πολιτισμού και της ανυψώσεως του ανθρωπίνου είδους, για να σχηματίσει το αιώνιο σκότος, όπως αυτό του «αγίου» Μεσαίωνα. Η «αγία» Εκκλησία, παρουσιάζεται ως η επίγεια βασιλεία του Θεού και των αντιπροσώπων του για την κυριαρχία της Ιουδουλκής κοσμοθεωρήσεως, που

εκδηλώνεται με την εξίσου «αγία» αρπαγή του πλούτου από το ποίμνιο, με την εκποιμνίωση των πιστών και την οργή του Κυρίου. Κάτω από το πρόσχημα της αγιοσύνης της Εκκλησίας ασκείται η ανήλεη πνευματική, ηθική και οικονομική εκμετάλλευση του ποιμνίου, ασκείται η αιώνια αποβλάκωση και η αιώνια εξουσία των δεσποτάδων.

Αυτή η θαυμάσια ιερή επιχείρηση έχει στηθεί με αξιοζήλευτο τρόπο, για να έχει την αιωνιότητα. Με την σημαία της σωτηρίας των ψυχών και της αποκαταστάσεως της βασιλείας του Θεού επί της γης στήνουν το σκηνικό της απάτης του ανθρώπου. Από τι όμως να σωθούν οι άνθρωποι και ποιά βασιλεία επί της γης; Δύο κατηγορίες ανθρώπων πρέπει να σωθούν, οι αλλόθρησκοι και οι αμαρτωλοί, οι δύο βυθισμένοι στην αμαρτία που τους επιφόρτωσαν οι χριστιανοί. Οι θεοπατέρες έφτιαξαν τις αμαρτίες και οι ίδιοι θέλουν να τις απαλείψουν. Έφτιαξαν δε την απάτη της μονοπωλήσεως της αληθείας και της αληθινής θεότητας. Είπαν λοιπόν εξ αρχής: «Εμείς κατέχομε την αλήθεια και τον αληθινό Θεό και όλοι οι άλλοι είναι χαμένοι, ψεύτικοι και πρέπει να σωθούν στο όνομα του Χριστού». Μ' αυτό το «άγιο» δόγμα του μόνου και αληθινού θεού και της αγίας σωτηρίας των ετεροδόξων ως αρχή και, σκοπό βίασαν, εξεβίασαν και θανάτωσαν τους Έλληνες κατά χιλιάδες, όπως στον Ιππόδρομο της Θεσσαλονίκης, για να γίνουν χριστιανοί, καταστρέφοντας τον πολιτισμό τους, μ' αυτό επίσης εξοντώνουν τις διάφορες φυλές της Αμερικής και Αφρικής.

Αυτή η καλοκάγαθη σωτηρία των μη χριστιανών, κρύβει την οργή του Κυρίου και το άγιο σπαθί της ποιμαντορίας, διότι, όπως κηρύττει ο ευαγγελιστής Ιωάννης, αλίμονο σ' εκείνους που άκουσαν τον λόγο του Κυρίου και δεν τον δέχτηκαν. Φαίνεται πως η ουσία και η μέθοδος των χριστιανών είναι η σωτηρία μέσω βιασμού και εξαπατήσεως. Η άλλη σωτηρία των αμαρτωλών απευθύνεται στο χριστεπώνυμο ποίμνιο, το οποίο είναι εξ αρχής και ανελλιπώς αμαρτωλό για να υπάρχει ανελλιπώς η έννοια της σωτηρίας. Γιατί πώς θα σώσεις κάποιον όταν δεν κινδυνεύει. Έφτιαξαν πρώτα τον διαρκή κίνδυνο της Κολάσεως και δεύτερον την ανάδειξη όλων σε αμαρτωλούς καθ' οδόν προς το πυρ το εξώτερον. Τότε και με δόξα έρχεται η αγία του Χριστού Εκκλησία να σώσει τους αμαρτωλούς. Δηλαδή, Γιάννης κερνάει, Γιάννης πίνει. Πώς όμως θα είχε νόημα η Εκκλησία αν δεν δημιουργούσε τη θεία αποστολή της σωτηρίας; Έπρεπε λοιπόν να φτιάξει αιώνια αμαρτία, για να υπάρχει αιώνια Εκκλησία, για να προσφέρει αιώνια σωτηρία, κυνηγώντας τον Σατανά, που η ίδια δημιούργησε. Η αποκατάσταση της βασιλείας του Θεού επί της γης σημαίνει την πλήρη κυριαρχία των ρασοφόρων και την

εγκαθίδρυση της απόλυτης θεοκρατίας...

Ανακεφαλαιώνοντας, η χριστιανική Εκκλησία δεν έχει καμιά απολύτως σχέση με την ελληνική Εκκλησία του Δήμου. Στην χριστιανική συναντάς τον δούλο του Θεού, το άβουλο ποίμνιο που συναθροίζεται για να προσευχηθεί και όχι να συζητήσει, στην ελληνική συναντάς τον βουλευφόρο πολίτη που συνδιαλέγεται επί ίσοις όροις με τους γύρω με βάση πάντοτε τον ορθό λόγο, στην χριστιανική δεν υπάρχει καν ο λόγος του ανθρώπου, δεν υπάρχει η προσωπικότητα παρά ο ταπεινός και κακομοίρης, ο άβουλος και άοσμος, το ποίμνιο του πνεύματος και της ψυχής, στην ελληνική κυριαρχεί η προσωπικότητα, ο υπερήφανος, μεγαλόψυχος και βουλευφόρος άνθρωπος, που ανυψώνεται δια του λόγου και της γνώσεως, στην χριστιανική άρχει η πίστη που βγαίνει από το άλογο συναίσθημα και προσδοκία για μια μεταθανάτια αμοιβή, στην ελληνική η αμφισβήτηση, η διαλεκτική, ο ορθολογισμός, το έλλογο ον, η αρετή και ηθική δια της γνώσεως με προσδοκία τον σχηματισμό ενάρετης επίγειας πολιτείας, στην χριστιανική τέλος κυριαρχούν και κυβερνούν οι εκλεκτοί αντιπρόσωποι του Θεού, που μονοπωλούν την παράσταση και τον λόγο, αυτοί που εξουσιάζουν τους άλλους, τους μη χειροτονημένους, ως άρχοντες και αρχόμενοι, με κυρίαρχη την εκλεκτή ποιμαντορία, στην ελληνική Εκκλησία κυβερνήτες και κυβερνώμενοι αλληλοκαθορίζονται και αμφισβητούνται, ενώ κυρίαρχος είναι η αυτού μεγαλειότης ο πολίτης, που είναι θεμελιακής της έλλογης πολιτείας ανθρώπων του πολιτισμού.

Οι διαφορές αυτές είναι ουσιώδεις και στην ελληνική ανήκει ο γνήσιος όρος της Εκκλησίας. Στον Χριστιανισμό δεν ανήκει ο όρος εκκλησία, αλλά κάποια άλλη έκφραση μάλλον να ταιριάζει καλύτερα, ίσως θεοκατοικία, ή προφητοστάσιο, ή τέλος ποιμνιοστάσιο... Αφού οι πιστοί παρουσιάζονται σαν αγαθά πρόβατα, αφού οι ποιμένες παρουσιάζονται με κλίτσα και ραβδί, γιατί να μην έχουν το όλο οικοδόμημά τους σε ποιμνιοστάσιο;...

Πηγή: Αποσπάσματα από το βιβλίο «Ποίμνιο ή Έλληνας;» (Τρύφων Ολύμπιος, καθηγητής Πανεπιστημίου Στοκχόλμης)